

Pomůže v něčem lékařská hrozba?

Miloš Balabán

Po sedmi letech od schválení předcházející Bezpečnostní strategie ČR se připravuje její další, již čtvrtá aktualizovaná verze. Vládní úředníci a bezpečnostní experti diskutují o její podobě, včetně výčtů hrozeb, na které by měla být naše země připravena.

Není jich málo, patří sem např. terorismus, organizovaný zločin, šíření zbraní hromadného ničení, kybernetické útoky nebo přerušení dodávek strategických surovin nebo energie. Hledá se co nejlepší způsob jak účinně těmto hrozbám čelit. Život v Česku je ale v dnešní době plný překvapení. Začíná eskalovat hrozba, která má především sociální a ekonomické příčiny – vzpoura nemalé části lékařů. Situaci se začala zabývat i Bezpečnostní rada státu, zvažuje se nasazení armády k eliminaci možného výpadku lékařské péče. Občané vystaveni zprávám o možném kolapsu českého zdravotnictví tak mohou pociťovat reálné nebezpečí nikoliv hrozbou „zvenku“, ale „zevnitř“.

Ti, kdo zodpovídají za přípravu české bezpečnostní strategie tak mají svým způsobem unikátní příležitost sledovat jak jeden dlouhodobě neřešený sociální a ekonomický problém - navíc umocněný pozdní reakcí vládní koalice ho řešit - přerůstá v bezpečnostní hrozbu dotýkající se všech občanů.

Celá nedobrá situace ale může nakonec mít i dvě pozitiva: stát si naostro nacvičí reakci na krizovou situaci pro případ výpadku některých nemocnic, třeba v důsledku možného energetického kolapsu. Snad by to bylo i užitečnou prověrkou pro armádu - tuto zkušenost by si třeba mohla vepsat do připravované Bílé knihy o obraně. Je samozřejmě otázka, zda zrovna nyní je čas na takové testování a zda by nebylo lepší peníze, jež si nasazení armády vyžádá, rovnou dát na zlepšení platů podhodnocených lékařů.

Druhým přínosem – pokud se konflikt podaří vyřešit – může být to, že se stane impulsem k otevření diskuse o potřebě skutečného strategického vládnutí, kdy život země není řízen jen s perspektivou jednoho volebního období, ale s mnohem delším časovým horizontem, kdy se o sociálních, ekonomických a politických aspektech a dopadech přijímaných rozhodnutí a reformem diskutuje detailně, odborně, bez časového tlaku a lobbistických zásahů.

Mohlo by se to týkat i připravované penzijní a zdravotní reformy. Ty přece mají také co dělat s naší budoucí bezpečností. Je totiž legitimní se ptát, zda jejich připravovaná podoba a dopady nepovedou k větší atomizaci společnosti, k prohloubení příkopu mezi chudými a bohatými a k dalšímu oslabování společenské soudržnosti. Těžko totiž jen tak vyloučit, že průvodním jevem takového vývoje nebude i strmý nárůst kriminality, kterou by - reformami oslabená – policie nemusela zvládat.

Abychom nemuseli platit nejen do soukromých penzijních fondů za vidinu (nejisté) penze, ale i soukromým bezpečnostním službám za dozajističování (nejisté) bezpečnosti.

Bezpečnostní rada státu a armáda by nám pak pomohly těžko.

(autor je bezpečnostní analytik)